

Homilie v den slavnosti sv. Petra a Pavla
čtvrtek 29. 6. 2017
oslavy 240. výročí založení Biskupství brněnského

Milé sestry, milí bratři,
milí posluchači Radia Proglas,

sešli jsme se, abychom si připomněli patrony petrovské katedrály i celé brněnské diecéze – apoštoly sv. Petra a Pavla. Mají nějaký význam pro nás, když žili před 2000 lety? Mají. Pomáhají nám objevit velikost Boha.

Myslím, že žádný z nás (pokud by to spočívalo na našem rozhodnutí) by nesvěřil úřad prvního papeže právě Petrovi, člověku, který nebyl ani vzdělaný ani zvláště bystrý, a navíc ještě ukvapený. A co víc – jeho řeči, jak jsme slyšeli v dnešním evangeliu, se neshodovaly s tím, co nakonec v tlaku okolností na Anášově dvoře udělal a čím se dostal po Jidášovi nejniž ze všech apoštolů. Jak bychom se na něj v tu chvíli dívali? Vždycky se zachvěji, když o tom čtu v evangeliu svatého Lukáše: Pán se právě v této chvíli obrátil a pohlédl na Petra tak, že se pod jeho pohledem lítostí rozplakal. Věřím, že se takto Pán dívá i na každého z nás.

A co Pavel, dříve Šavel? Pustoší křesťanské obce, vniká do domů, zavírá do žaláře muže i ženy, sople vztekem a hoří touhou zabít učedníky Páně. Najednou u Damašku slyší: *Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?* A když se zeptá: *Kdo jsi, Pane?* slyší: *Já jsem Ježíš, kterého pronásleduješ...* stane se z něj jeden z nejvěrnějších Kristových vyznavačů.

Převratné události ze začátku křesťanství nás i dnes ujišťují o Boží moci, lásce a odpuštění, kterou o slavnosti apoštolů Petra a Pavla můžeme vždycky znovu pro sebe objevit. Boží láska z těchto dvou mužů udělala dar pro druhé.

I my se v této chvíli můžeme z Boží lásky, která je věčná a nikdy nepřestává, z hloubi srdce radovat. Modlím se za to, abychom ji také dokázali uprostřed světa objevovat vzhledem k sobě i k druhým jako zdroj života a vděčně za ni Bohu děkovali.

Povzbuzením pro nás, a to všech věkových i jiných kategorií, může být ujištění, že život s Kristem, stejně jako kdysi svatému Pavlovi, umožňuje žít ve společnosti, která má jiné bohy.

Je zajímavé, že Pavel nikdy nevyjadřuje obavy, že je křesťanů málo, nebo z toho, že nezastávají významná místa ve společnosti. Jeho obavy se týkají zcela jiné věci, a to, jestli opravdu touží po životě v blízkosti Krista. Jemu samému právě tato skutečnost umožňuje prožívat hlubokou vnitřní radost i uprostřed všemožných zkoušek. Nemá komplex z toho, že Bůh nevyslyšel jeho naléhavé prosby ohledně osobního handicapu, který nazývá osten. Kristův kříž je pro něj potvrzením věrnosti Boží lásky člověku. Evangelium chápe a hlásá jako skutečně radostnou zvěst, která dává smysl jeho životě. A jak chápe svobodu darovanou Kristem? Je pro něj předpokladem pro růst lásky. Té lásky, bez které člověk není plně člověkem. Pavel i v krajně nepříznivých okolnostech žije plným životem, a tak strhuje k následování Krista druhé. V jeho následování se stává citlivým nejen vůči hledajícím, ale také vůči slabým ve víře.

Stručně řečeno: Jeho život, Petrův také, se stává darem Boha druhým. Velkým darem. – a k tomuto postoji je povolán každý z nás.